

Преюдициално запитване, отправено от Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Bíróság (Magyar Köztársaság) на 23 март 2011 г. — Dávid Péter/Nemzeti Adó- és Vámhivatal Észak-alföldi Regionális Adó Főigazgatósága

(Дело C-142/11)

(2011/C 179/17)

Език на производството: унгарски

Запитваща юрисдикция

Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Bíróság

Страни в главното производство

Жалбоподател: Dávid Péter

Отговорник: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Észak-alföldi Regionális Adó Főigazgatósága

Преюдициални въпроси

1. Трябва ли режимът относно приспадането на данъка върху добавената стойност, предвиден в Директива 77/388/ЕИО на Съвета (1) от 17 май 1977 година относно хармонизиране на законодателствата на държавите членки относно данъците върху оборота — обща система на данъка върху добавената стойност: единна данъчна основа, изменена с Директива 2001/115/ЕО на Съвета (2) от 20 декември 2001 г. (наричана по-нататък „Шеста директива“) или в приложимата през 2007 г. Директива 2006/112/ЕО на Съвета (3) от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност, да се тълкува в смисъл, че въз основа на принципа на обективната отговорност данъчната администрация може да ограничи или лиши данъчнозадълженото лице от правото на приспадане, което то желае да упражни, ако издателят на фактурата не може да удостовери, че използването на подизпълнители е извършено в съответствие с правото?
2. В хипотезата, в която данъчната администрация не оспорва извършването на отразената във фактурата стопанска дейност, и самата фактура отговаря на формалните изисквания на закона, може ли законно да се откаже възстановяването на ДДС, ако е невъзможно да се определи идентичността на останалите подизпълнители, използвани от издателя на фактурата или ако фактурите, издадени от тези подизпълнители, не отговарят на приложимата правна уредба?
3. Длъжна ли е данъчната администрация, която отрича правото на приспадане при посочените във втория въпрос обстоятелства, да докаже в хода на административното производство, че данъчнозадълженото лице, което упражнява правото на приспадане, е знаело, че предприятията, които се намират след него във веригата от подизпълнители, са

действали незаконно, евентуално с цел да избегнат плащането на данъците или включително че това данъчнозадължено лице е действало съгласувано с тези предприятия?

- (1) Директива 77/388/ЕИО на Съвета от 17 май 1977 година относно хармонизиране на законодателствата на държавите членки относно данъците върху оборота — обща система на данъка върху добавената стойност: единна данъчна основа (ОВ L 145, стр. 1)
- (2) Директива 2001/115/ЕО на Съвета от 20 декември 2001 година за изменение на Директива 77/388/ЕИО с цел опростяване, модернизирани и хармонизирани на предвидените условия за фактуриране на данъка върху добавената стойност (ОВ L 15, стр. 24)
- (3) Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност (ОВ L 347, 2006 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 9, том 3, стр. 7 и Поправка в ОВ L 74, 19.3.2011 г., стр. 3)

Преюдициално запитване, отправено от Gerechtshof te 's-Gravenhage (Нидерландия) на 28 март 2011 г. — Leno Merken BV/Hagelkruis Beheer BV

(Дело C-149/11)

(2011/C 179/18)

Език на производството: нидерландски

Запитваща юрисдикция

Gerechtshof te's-Gravenhage

Страни в главното производство

Жалбоподател: Leno Merken BV

Отговорник: Hagelkruis Beheer BV

Преюдициални въпроси

1. Трябва ли член 15, параграф 1 от Регламент (ЕО) № 207/2009 (1) относно марката на Общността да се тълкува в смисъл, че за да е налице реално използване на марката на Общността, е достатъчно марката да се използва в една-единствена държава членка, доколкото това използване — ако ставаше дума за национална марка — би се считало за реално използване в съответната държава членка (вж. Съвместна декларация № 10 по член 15 от Регламент (ЕО) № 40/94 (2) Съвета от 20 декември 1993 г. и Насоките на СХВП за производството по възражение)?
2. При отрицателен отговор на първия въпрос: при всички случаи ли това използване на марката на Общността в една-единствена държава членка не може да се разглежда като реално използване в Общността по смисъла на член 15, параграф 1 от Регламент (ЕО) № 207/2009?